

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจาก
ภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6

THE DEVELOPMENT OF EXERCISE FOR PRIMARY IIII – IV STUDENTS TO
PRACTICE WRITING STORY BASED ON PICTURE SKILL

นางสาวกมลชนก สุขสุวรรณ**
KAMONCHANOK SUKSUWAN

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ แผนการสอน พร้อมทั้งสร้างแบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ เก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ t – test แบบ dependent ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ มีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

*บทความนี้เรียบเรียงจากวิจัยการศึกษาอิสระเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ดร.เด่นดาว ชลวิทย์

**นักศึกษาปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หมายเหตุ : คำสำคัญ (Key Words) ได้แก่ (1) การเขียนเรื่องจากภาพ (2) แบบฝึกทักษะ (3) การพัฒนาแบบฝึกทักษะ

Abstract

The purpose of this research was to create and develop the exercise for Primary III – VI students to practice writing story based on picture skill to meet the 80/80 standard. Besides, this study aimed to compare such skill before with after practice. The lesson plan, exercises, and skill measurement tool regarding writing story based on picture skill were created. The data was collected through the writing story based on picture skill measurement tool, and the scores will be analyzed by dependent t-test. The result indicates that the writing story based on picture skill of the students after practice was significantly higher than before practice at level 0.5

บทนำ

จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ในปีการศึกษา 2558 ได้สรุปผลการทดสอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหนองกะเบา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 1 กลุ่มการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ ระดับประเทศ และในปีการศึกษา 2559 นี้ สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติองค์การมหาชนจะจัดการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-net) วิชาภาษาไทย โดยใช้รูปแบบข้อสอบอัตนัย ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 และเพิ่มพูนทักษะด้านการเขียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐาน

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหนองกะเบา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 1 จำนวน 19 คน
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรทั้งหมด ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหนองกะเบา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 1 โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เนื่องจากนักเรียนมีจำนวนจำกัด
2. ตัวแปรที่ศึกษา
ตัวแปรที่ศึกษาสำหรับการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย
 - 2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ
 - 2.1.1 การเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ
 - 2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่
 - 2.2.1 ทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 10 คาบ คาบละ 60 นาที

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนบ้านหนองกะเบา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 1 จำนวนทั้งสิ้น 19 คน
2. **แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ** หมายถึง แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียน

3. ประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะการเขียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยผู้เรียนต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

เกณฑ์ 80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย จากการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนของนักเรียน ที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ

เกณฑ์ 80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบวัดทักษะการเขียนของนักเรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ

4. ทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของผู้เรียน จากการมองรูปภาพให้ออกมาเป็นงานเขียนร้อยแก้ว โดยพิจารณาจากเนื้อหาที่นำเสนอแนวคิดไปสู่การเล่าเรื่องจากภาพ ลำดับใจความสำคัญ เชื่อมโยงความคิดของเรื่องได้ครบถ้วน การใช้สำนวนภาษาสื่อความชัดเจน และสะกดคำถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ โดยวัดจากแบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

5. การเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ หมายถึง นักเรียนได้เรียนเรื่องการเขียนเรื่องจากภาพและได้ทำแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพที่มีประสิทธิภาพไว้ใช้ในการเรียนสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
2. เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-net) วิชาภาษาไทย ให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
3. เป็นแนวทางสำหรับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนในสาขาวิชาอื่นต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6

ความหมายและความสำคัญของการเขียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2539, หน้า15) ได้ให้นิยามการเขียนว่า การเขียนเป็นพฤติกรรมด้านการสื่อสาร ซึ่งจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกต่างๆออกมาโดยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร พฤติกรรมนี้เป็นกระบวนการสังเคราะห์ของสมองเช่นเดียวกับการพูด

จุดมุ่งหมายของการเขียนเรื่องจากภาพ ประเทิน มหาจันทร์ (2519, หน้า 165)

กล่าวถึง ความมุ่งหมายหลักของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

1. เพื่อให้รู้จักระบายความรู้สึกนึกคิดของตนออกมาในทางสร้างสรรค์และเข้าใจแนวคิดของผู้อื่น
2. เพื่อให้เข้าใจ เห็นคุณค่า และชื่นชมศิลปะ วรรณคดี ดนตรี ตลอดจนกิจกรรมทางวัฒนธรรม สามารถเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ได้
3. เพื่อให้มีความสามารถในการปรับตัวทางอารมณ์และสังคม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะการเขียน สกฤณา เลิกนอก (2545) กล่าวว่าแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึงสื่อการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้นำความรู้ที่เรียนแล้วไปใช้เพื่อให้เกิดทักษะมากยิ่งขึ้น

ริเวอร์ (Rivers 1968 , หน้า97-105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้ การทำแบบฝึกนั้นทำขึ้นเพื่อการสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อการทดสอบ
 2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้รูปประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
 3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
 4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้น ๆ
 5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นคำที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันของนักเรียน
 6. เป็นแบบฝึกที่ให้นักเรียนใช้ความคิดด้วย
 7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
 8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนมาแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวัน
- เพ็ตตี้ (Petty 1963 , หน้า469-472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกหัดไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียน เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กประสบผลสำเร็จมากขึ้น
 4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน
 5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
 6. แบบฝึกหัดที่จัดทำเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป
 7. แบบฝึกช่วยทำให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน
 8. แบบฝึกหัดที่จัดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียน จะช่วยให้เด็กฝึกฝนอย่างเต็มที่
 9. ช่วยประหยัดแรงงานและเวลาของครู และของนักเรียนด้วย นักเรียนไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกหัดจากตำรา และครูก็ไม่ต้องเตรียมสร้างแบบฝึกหัด
 10. แบบฝึกหัดช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย และนักเรียนสามารถมองเห็นความก้าวหน้าของตนเอง
- จากแนวคิดดังกล่าว แสดงว่า เมื่อใช้แบบฝึกทางภาษาประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยแล้ว จะทำให้นักเรียนมีทักษะตามจุดมุ่งหมายของแต่ละแบบฝึกนั้นสูงขึ้น และคงทน ทั้งยังทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูงขึ้นอีกด้วย ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรใช้แบบฝึกทางภาษาประกอบการสอนวิชาภาษาไทยในทักษะอื่น ๆ ด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) แบบ One group Pretest Posttest design ที่มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาสาระมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2. ศึกษาเกณฑ์การให้คะแนน Rubric Scores
3. เลือกเรื่องที่จะสร้างเป็นแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ แบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ และแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรื่องจากภาพ
4. สร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ แบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ และแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรื่องจากภาพ จำนวน 10 ชุด โดยสร้างให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่องการเขียนเรื่องจากภาพ
5. นำแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ ภาพ แบบวัดทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ และแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรื่องจากภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน แล้ววิเคราะห์ด้วยดัชนีความสอดคล้องเชิงเนื้อหา IOC (Index of congruence) เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม
6. นำเกณฑ์การให้คะแนน Rubric Scores ที่ปรับแก้ไขแล้วมาทดลองตรวจให้คะแนนแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เคยเรียนเรื่องการเขียนเรื่องจากภาพมาแล้วและไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน โดยประเมินร่วมกับผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 คน เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นระหว่างผู้ตรวจ (Inter-rater reliability) โดยนำคะแนนการตรวจของผู้วิจัยและผู้เชี่ยวชาญอีก 2 คน มาหาความสัมพันธ์โดยใช้สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 พบว่า

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพมีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ ผลการวิจัยพบว่า

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ มีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพสูงกว่าก่อนเรียน นั้นแสดงว่า แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพมีประสิทธิภาพในการเสริมทักษะทางภาษา และเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้ดีขึ้น เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ความคิดนี้สอดคล้องกับคำกล่าวถึง เพ็ตตี (Petty 1963 , หน้า 69-472) ซึ่งกล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการพัฒนาทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครู เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ และมีระเบียบ ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษา ทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกฝนทักษะทางการใช้ภาษาให้อีกด้วย

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกนั้น สามารถช่วยเสริมทักษะทางภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะทักษะการเขียน

1.2 แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

จากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่า การสอนเขียนเรื่องจากภาพโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นช่วยทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพสูงขึ้น นั้นแสดงว่าแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพชุดนี้ เป็นแบบฝึกการเขียนช่วยให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นแบบฝึกที่สร้างขึ้นตามขั้นตอนจากความรู้ความคิดพื้นฐาน ไปถึงความรู้ความคิดระดับสูง เป็นการให้นักเรียนคิดได้หลายทิศทางหลายแง่มุม คิดอย่างกว้างไกล และคิดได้อย่างอิสระทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพสูงขึ้นกว่าการฝึกทักษะการเขียนโดยครูแนะแนวทางการตอบให้เท่านั้น

จากการสังเกตและสอบถามนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสนใจแบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพ กระตือรือร้นในการเรียนการสอน สนุกสนานกับการทำแบบฝึก

สาเหตุเนื่องมาจากแบบฝึกการเขียนที่สร้างขึ้นมีหลายตอน เป็นการฝึกจากเรื่องง่ายไปหาเรื่องยาก และเป็นกิจกรรมสั้น ๆ หลากรูปแบบ ทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายและในแบบฝึกมีรูปภาพประกอบ ซึ่งช่วยพัฒนาความคิดได้ดี และการเรียนการเขียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเรื่องจากภาพเป็นการสอนให้นักเรียนสรุปความคิดรวบยอดเอง ครูเป็นเพียงผู้คอยกระตุ้นและเสริมแรงให้เท่านั้น เปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปราย แสดงความคิดเห็นร่วมกันและเขียนได้อิสระ มีผลทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียนการเขียน เกิดความคิดริเริ่มและมีทักษะการเขียนเรื่องจากภาพสูงขึ้น

กมลชนก สุขสุวรรณ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2533). **การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2535). **ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จิตาภรณ์ รัตนพินิจ. (2552). ผลการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้แบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น. โรงเรียนบ้านเชียงยืน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต 3 จังหวัดมหาสารคาม.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2550). ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประชุมพร สุวรรณตรา. (2528) การเขียนแบบสร้างสรรค์. ขอนแก่น : ภาควิชาการประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประไพศรี พุ่มจันทร์. (2542). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ประภาศรี สีหอำไพ. (2531). การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

มณฑกร เจริญรักษา. (2552). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

มาลียา ระวีวงศ์. (2542). การศึกษาความสามารถและความสนใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดหนองจอก(ภักดีนรเศรษฐ) โดยใช้นวัตกรรมหนังสือกระดาษ. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

รัชณี ศรีไพรวรรณ. (2527) แบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียน. นครราชสีมา : สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.

ลัดดาวัลย์ มะลิเผือก.(2556). รายงานการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. โรงเรียนบ้านศาลาตะเคียน อำเภอยะใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครศรีธรรมราช เขต 3.

วนิดา กุลภัทร์แสงทอง. (2554). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและ
สร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สิริพร กอบแก้ว. (2543). การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. (2522). วิธีสอนภาษาไทยในระดับ
ประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2545). หลักและทฤษฎีการวิจัยทางสังคมศาสตร์.(พิมพ์ครั้งที่ 1).
กรุงเทพฯ : ประสทธิภักดิ์แอนด์พริ้นติ้ง.